

A honvéd özvegye

(Ballada)

Csataba ment az ifjú honvéd
 Kemény, vörös volt a csata.
 Tengernyi néppel kiindve megtört
 A felkelők kicsiny hada.
 De megtarta a tét, hol az nap
 Élet halálra ütközött.
 Mert ott esett el mind a tere!...
 A honvéd is azok között.

X

Ottan lekiált a halálklók közt,
 Néhez két sebbel kebelén:
 Két seb... mind a kettő halálos -
 Egyik jobb, másik bal felén:
 A jobb, ék telen, mely, ironyju, de
 Már fájdalom nélkül arasz;
 A másik, ámbar láthatatlan,
 Gyötrőbb, mert a szívben van az.

X

"Nem volna ennekem siralmas"
 Az ifjú felnyög, felkiált -
 "Rövid életre köszörűnek.
 Föltenni e dicső halált;
 S panasz nélkül fetrenygenék itt
 Ha eltűnt testemen át
 Diadalra sírguldánának
 A harci fiú pörpörök."

X

"Ha buxgó vérem hullatása
 Éretted, oh te drága hon.
 Nem esett volna így hiába...
 Milyen jege o szédült romon,
 Ha áldozat gyamant esem el,
 De nem mint síri áldozat,
 Mely, vérrel önti bár meg a sirt,
 Beleje életet nem ad. -

X

"Es anyhe volni e kö alattam,

Ex a halál vetette ágy,
Ha láthatnám meg egyszer őket -
Kikért ex a sír elni vagy;
Ha vég alomban csokolhatnám
A hívő e bágyadt szemet,
Ehíntán egy búcsú pillanattal
Ebeglattanót, s gyermekemet.

X

"Ísten hozád, lelkeim firaeskám:
Bris téli fán kis árva lomb,
Páteka minden fejtetegnék,
Ehely gyöngye vigádra ront!
Ísten veled hölgy... on te nem reg
Ehengasszony, és már örvögjem:
Ebből oly sokat nem élek, mint fog
Szerelemem elni sírveden!....."

X

Száll a sokaj... elhunyt az ifjú,
Egyedül - anyusi nép, nőkött!
Hajtársi, meg lottak elesni,
Nem már, midőn elköltözött.
Kékes, nehez, sötét szárnyával,
Ehikep egy óriás madar,
Aranyátó bé a vérméret egy
Homályos felleg... a halál.

X

Es a feledség, mint súlyos köd,
Borult a völgyre vasútagon.
Elkezdte a harcos ényeset
Kombolni a halottakon: ±
Nem ismeré ~~szeg~~ többé meg a nő
Lesziet - ~~szeg~~ apa nem fiát!
Rokonert rokon, mátkáert mátká
A test fiába futja át.

X

De a két értelmű halálnak
A köra kir is kötve lett.
Sokaig várta sok beteg sír
A harkból vissza kevént.
A honvéd ifju hölgye is várt.....
Napról napra kikénderett
Ehänden madart, minden szellőt, mely
A harcmenőről érkezett.

X

Ehändennap élept, minden este
Kihalt sírjében a remény,
Viselte már a harvataq bút

Arca - nem még a gyászt mérén;
Majd fölveve a bánatos mert
És..... arca rótsáron leve:
Ő is arakhor lön hasonló;
Kiknek "szép sárgy" a neve!

Ébint a virághoz, mely kint a
Kelyhet, a méhek, és lepék:
Gyűlven hozája szép imádók,
Kinyitott szívét meglepék:
Szóta szelét is, madárt is,
Ébég sürgetőbb en vallata:
S midem a mit vast, bizonyos lön,
Kézét más ifjának ada.

Felelte a felelhetlent:
S midem a názi vigalom
Békilla, síve sönk sőt már,
Ébint rég elült ő sírhalom,
Ébelyen sa élők gyönyörűül
Kintek, virágos fűterem...
De már alant porában a port
Rég elenyészte a verem.

Vig a menyegző, cseng a jó kedv,
Hüllámszik a dal és zene:
Süggár gyánant legt, a menyasszony,
Hódít varázsol kellemé.
Káinn rémes éjfel átkozódik,
Lü, air dűhében a vihar
Benn az öröm jár tölse kehelyfel
A zene szél - a tánc szilaj.

Egyzere, - mint éj a villámtól -
Mégnyilathörök a tenem:
Kérsőbgen sárga, véres arccal
Ébégál a horvód hirtelen.
A világok egymásra nének;
Kintülve felkelt a kögy;
Matta, mint mélyseges törvény,
Andul, forog, sülyed a föld.

"Ne felej, ne nettegy a hivatlom
Vendég miatt, oh szép ara!"
Soy büg a honád bánatos, de
Kánnolp innepies szava -
"Ne seokkess a fénytől, ki fényed
Kőreben im meg látogat:
Nem fogja visszakövetelni
Sem szívedet se' jobbodat.

"Tottém, hogy az mit sejté a hír,
De nem láttak transzoremek
- és mit te hinné ily szíttél -
Halálomról meggyözkedek.
Tizen! mi elváltunk: szabad vagy;
Enyém a hír, tied a jog.
Ebbent az halottak nem jörölnek
Es én azok közül vagyok.

X

"Eldobtad a tiszteltes gyászt,
Korán vetéd el azt, korán
Höreglehet, e gyász néha - néha
Emlékeztetett volna rám.
Es eldobád - hajh, mint családtag! -
Azt is, a minél egyebet
Hog szerezted bennem: egykor
Hír bálványod... nevenhet.

De nem vádoltak, ... oh, e vádat
Tudtáb magamra emelem
Annny színté éreményért,
... atkorán kezelem
Annny reményért, mely csúdlard lön,
Es annny esztelen hitéért,
Kerelnemést, mely végtelen volt...
Es ime most itt van, szit ért!

Élj boldogul, ... ex könnyü annak
Hí, mint te, oly kámar feled -
Höreg egy rótid szö gyermekemről,
Aztán, hölgy, isten veled.
Lejy anyja es nem mostohája,
Nehogy eljőjjen egy napon
Es, albeszem kezenfogva
Ot a vada, hol én lakom... !"

*

visz a menyegző: cseng a jó kedv;
Tíz tizen, a tanc szíly;
Tizen némes affél atkorodik
Tíz színdikeben a vihar; -
Hí az éremé, a menyasszonyt
Nem volt egyéb, mint keprelet.
Hobolygva szílyon, tancra
Tízán feled, feled, feled!

1. karját